

[Steenholdt]

og Danmark. De anvendte flytyper giver ligeledes anledning til utilfredshed. Diskussionen må ikke stoppes uden resultat, og jeg håber, at samtale og forhandlinger mellem SAS, Grønlands hjemmestyre og ministeriet for Grønland vil give tilfredsstillende resultater.

Lad mig benytte debatten om rigets økonomiske forhold til at fortælle, at Grønlands økonomi for 1983 vil blive mærkbart forringet takket være det nuværende landsstyres og dets partis manglende økonomiske realitetsans. Deres anstrengelser for at melde Grønland ud af EF fortsætter uformindsket, vel vidende at Grønland får store økonomiske tab ud af disse bestræbelser.

Når man betragter tabet på 120 mill. kr. i forbindelse med hele rigets økonomiske nedgangsperiode, vil tabet blive meget mærkbart for det grønlandske samfund. Siumutpartiet har lovet os kompensation for de tabte penge og har endda fortalt os, at vi får mergevinst ved udmeldelse af EF, men det ser mere og mere ud til, at det er tom snak. Al deres snak om paradiset uden for EF hviler efterhånden på et smuldrende grundlag. Kompensationsmulighederne som f. eks. fiskerilicenser og billigere varer udeblev, og Grønlands befolkning føres ud i et økonomisk tomrum. Jeg er sikker på, at den grønlandske vælgerbefolkning vil kræve garanti for, at siumuts løfter vil blive realiseret eller sandsynliggjort, hvis det kunne lade sig gøre, inden landstingsvalget i 1983.

Jeg vil på det kraftigste advare siumutpartiet imod i desperation at ville tage rigsfællesskabet op til fornyet overvejelse, selv om denne diskussion måske har givet anledning til nogle misforståelser. Det er meget beklageligt, at landsstyreformanden begynder at vakle i et forsøg på at skjule landsstyrets totalt sammenbrudte fiskeripolitik og manglende oversigt og styring af det grønlandske fiskeri.

Jeg vil på atassuts vegne på det kraftigste gå imod den handle måde, som siumutpartiet udviser, da det er meget ødelæggende for rigsfællesskabet og kan være lammende for hjemmestyrets manøvre dygtighed. I den forbindelse vil jeg opfordre både Grønlandsministeren og regeringen til at have mere kontakt til Grønlands hjemmestyre, således at misforståelserne kan ryddes af vejen.

Lad mig slutte med at opfordre landsstyret til at forsøge at klare dets selvskabte problemer i stedet for at skyde skylden på rigsfællesskabet.

Heinesen (S):

Jeg finder det nødvendigt at gøre et par bemærkninger til de ordførertaler, som hr. Gammelgaard og i ganske særlig grad hr. Fogh Rasmussen har holdt her i dag.

De to ordførere gav en fuldstændig misvisende fremstilling af socialdemokratiets samarbejdsvilje i opposition. Kendsgerningen er jo, at regeringen i de første 10 uger af dens regeringsperiode overhovedet ikke henvendte sig til socialdemokratiet om forhandlinger om noget som helst spørgsmål. Det var tydeligt, at regeringen ville vise, at den var et borgerligt regeringsdueligt alternativ til socialdemokratiet. Det er der ikke noget mærkeligt i, de fire regeringspartier havde jo både før sidste valg, under sidste valgkamp og efter valgkampen ført sig frem som et borgerligt alternativ til socialdemokratiet. Regeringen havde jo også et borgerligt flertal bag sig, og nu skulle dette borgerlige flertal åbent vise, hvad det ville og kunne.

Det har vi faktisk ikke kritiseret regeringen for, og derfor synes jeg også, at regeringspartiernes ordførere skulle holde sig fra at kritisere socialdemokratiet for manglende vilje til et samarbejde, som regeringen hverken ønskede eller på noget tidspunkt indbød til.

Heller ikke indholdet af regeringens overskomsstindgreb og nedskæringer uden en rimelig social balance var en invitation til socialdemokratiet. Sådan var det heller ikke tænkt. Regeringsmedlemmer sagde helt åbent, både før og efter at regeringen havde lagt sin ultrakonservative økonomiske politik frem, at den ikke var beregnet på, at socialdemokratiet skulle støtte den. Det synes jeg de borgerlige partiers ordførere skulle vedgå fremfor uberettiget at klandre socialdemokratiet for manglende vilje til et samarbejde, som regeringen ikke lagde op til og derfor heller ikke indbød til.

Kendsgerningen er jo, at først da regeringen efter de første 10 uger så, at det borgerlige regeringsduelige alternativ ikke længere kunne regere på det borgerlige flertal, fordi det smuldrede i den ene sag efter den anden,